

BILLY BONES

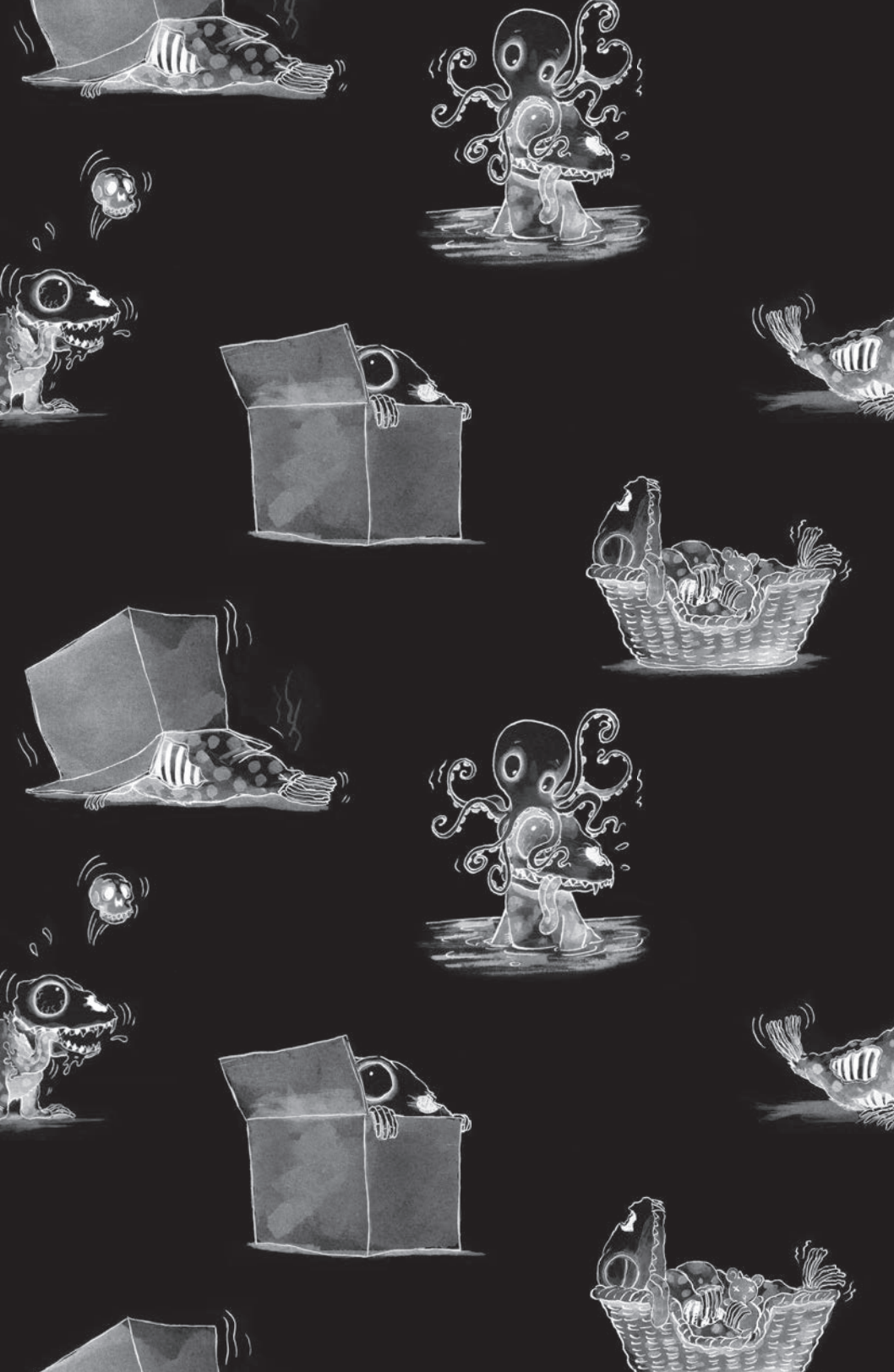
De Vriezels

De griezeligste
familie De Vries ooit

Kelly van Kempen

Met illustraties van Pete Williamson

De Vriezels

*De griezeligste
familie De Vries ooit*

Kelly van Kempen

Met illustraties van
Pete Williamson

**BILLY
BONES**

Jij kent vast een familie De Vries. Er bestaan namelijk DUIZENDEN families De Vries. Misschien hebben ze een doodgewone hond of kat. Misschien is de vader een doodgewone kapper en de moeder een doodgewone tandarts. Zoiets. Weet ik veel. Maar een ding weet ik zeker: zij lijken in NIETS op de familie De Vries uit dit boek.

Dit boek gaat over de griezeligste familie De Vries die er bestaat. Ze zijn griezels met een kleine g. Dat is goed om te weten, want er bestaan ook griezels met een grote G. De G van Gruwelijk en Gevaarlijk en Ga-er-niet-naast-in-de-bus-zitten. Maar daar hoor je later meer over. Dit boek gaat ook een beetje over meneer Benali, een makelaar uit Sudderbeek. Hij vond een huis voor de familie De Vries. Bij hem begint dit verhaal.

Een huis voor de familie De Vries

Vandaag zou een doodgewone dag zijn. Meneer Benali had het perfecte huis gevonden voor zijn klanten. Dit wist hij zeker, omdat hij al vaker een huis had verkocht aan een familie De Vries. Die families leken allemaal erg op elkaar, vond hij. En er was absoluut geen reden om te denken dat het vandaag anders zou zijn.

Hij duwde het tuinhek open van het rijtjeshuis aan de Molenweg. Het zonlicht viel op de rozenstruiken. Tevreden keek hij om zich heen. Dit huis was perfect om drie redenen: 1. Het stond vlak bij een fijne school. 2. Het had een grote, gezellige keuken. En 3. Het had een zonnige tuin waarin de hond kon rondrennen.

Meneer Benali veegde wat laatste blaadjes van het tuinpad. Daarna liep hij terug naar zijn auto en haalde een hondenbot uit de kofferbak. Dat had hij altijd als cadeautje in de auto liggen, want hij was nu eenmaal dol op honden. Plots schrok hij op van een brullend

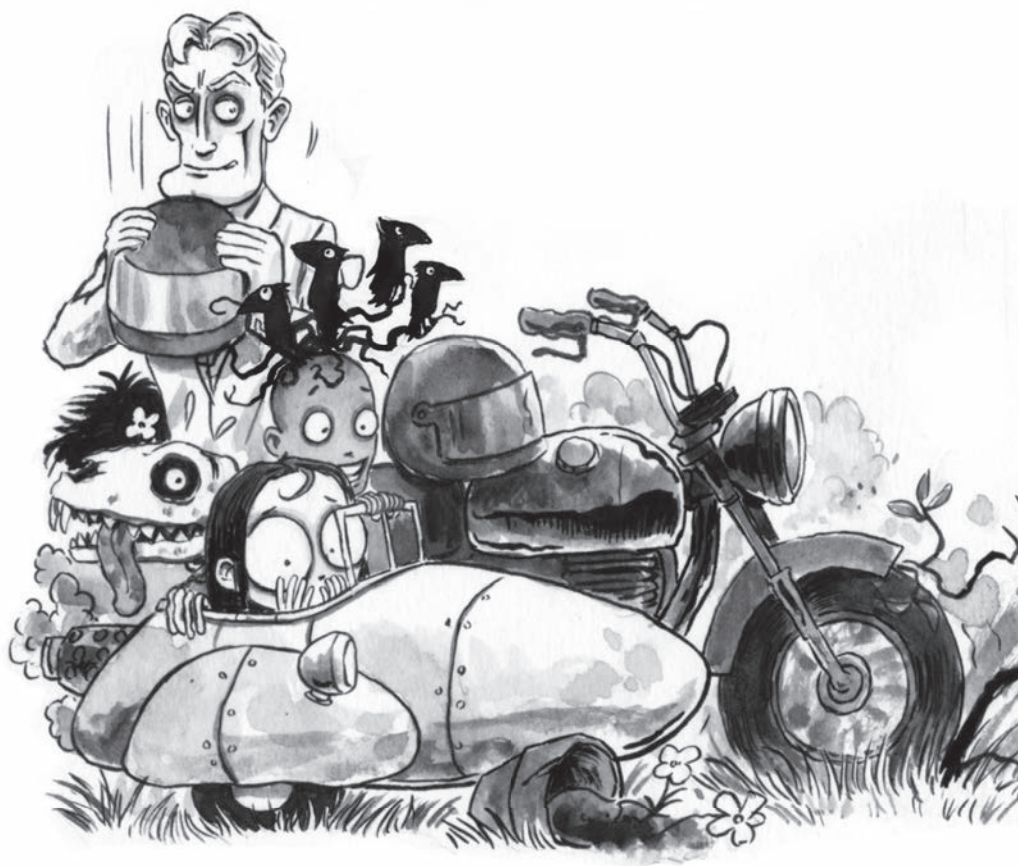
lawaai. Vogels vlogen kwetterend op. De rozen krompen ineen. En toen scheurde er een enorme motor met zijspan de hoek om.

Meneer Benali's mond viel open. De bestuurder was de vreemdste vrouw die hij ooit had gezien. Ze had geen haren. Tenminste, ze had geen normale haren. Haar haren waren dikke takken die recht overeind uit haar hoofd groeiden. Met hier en daar een groen blaadje ertussen.

‘Bent u meneer Benali? De makelaar?’ riep de vrouw vanaf de motor.

Achter op de motor zat een man, en in de zijspan zaten twee kinderen. Het jongetje las een tijdschrift. Het meisje zat voorovergebogen en hield haar handen voor haar gezicht. De man en de vrouw staarden meneer Benali vragend aan. Vlug deed hij zijn mond dicht en knikte.

‘Mooi,’ zei de vrouw en ze parkeerde de motor naast het tuinhekje. Ze wachtte even tot haar man was afgestapt en zwaaide toen zelf haar been over de motor heen. Ze stak haar hand uit naar meneer Benali. ‘Aangenaam,’ zei ze, ‘ik ben Wendy Vriemel. Nee, pardon! De Vries, bedoel ik natuurlijk. Ik ben Wendy de Vries.’

Meneer Benali schrok daar zo van dat hij zich verslikte in zijn eigen speeksel. Was dit een familie De Vries? Zo zagen ze er helemaal niet uit! Hoestend schudde hij mevrouw De Vries de hand, en daarna die van meneer De Vries. De man had geen vlekje of rimpeltje in het gezicht. Hij leek wel een soort levend standbeeld, zo wit en glad was zijn huid. Er liep een rilling over meneer Benali's rug.

‘Aangenaam,’ zei meneer De Vries. ‘We zijn ontzettend benieuwd naar de huizen die u ons gaat laten zien.’

Meneer Benali knikte zwakjes en wees naar het huis achter zich. ‘Dit huis is perfect voor een jong gezin. Ook de hond heeft alle ruimte om rond te rennen,’ zei hij.

Meneer De Vries lachte. ‘Onze hond rent niet,’ zei hij en hij gebaarde naar de zijspan. Tussen de

twee kinderen piekten een paar snorharen.

‘Och jee, wat dan?’ vroeg meneer Benali bezorgd. ‘Is hij gewond?’ Hij haalde het bot uit het zakje. ‘Hondje,’ riep hij met een hoog stemmetje, ‘zit je daar verstopt?’

De hond stak zijn ronde kop tussen de twee kinderen door. Het dier... miste een oog. En heel wat vlees, want meneer Benali zag het bot van zijn kaak. De groene tong van de hond hing als een rotte lap vlees uit zijn bek. Was het eigenlijk wel een hond? Nee, het was een zeehond! Maar dat kon toch niet?

Op dat moment liet het jongetje zijn tijdschrift zakken. Hij leek precies op zijn moeder. Uit zijn hoofd groeiden dikke takken en bij zijn kin piekten wat twijgjes. ‘Dit is Dooie,’ zei het jongetje met een grijns. Hij klopte de zeehond op zijn kop. ‘En dit is een bange meneer,’ zei hij tegen de zeehond. ‘Zijn botten zijn vast lekkerder dan dat hondenbot in zijn handen, denk je niet?’

De zeehond blafte wild en meneer Benali werd zo wit als een haaiantand.

‘Falco!’ zei mevrouw De Vries bestraffend

tegen haar zoon. 'Dat zijn geen grapjes.'

Het jongetje haalde verveeld zijn schouders op.

'Het is al goed, mevrouw De Vries,' mompelde meneer Benali vlug.

'De Vries,' grinnikte meneer De Vries, 'ik moet er weer helemaal aan wennen. De mensen noemen ons altijd de Vriezels.'

'De Vriezels?' vroeg meneer Benali.

Meneer De Vries knikte. 'Inmiddels noemen we onszelf ook maar zo.'

Meneer Benali had nog nooit gehoord van een familie De Vries die haar achternaam veranderde. Het werd steeds gekker met deze mensen!

'Goed,' zei meneer De Vries en hij duwde het tuinhek open. 'Laten we dit huis eens bekijken.'

Mevrouw De Vries wenkte haar kinderen. Het jongetje stond met een soepele sprong naast de zijspan. Zijn zusje daarentegen hijgde en pufte en klungelde om eruit te komen.

Meneer Benali kon haar nu eindelijk goed zien. Haar gezicht was net zo lijkwit als dat van haar vader. En haar ogen waren zo groot als soepkommen. Toen ze haar benen eindelijk over de rand had, viel ze achterover op de grond.

‘Pas op!’ had meneer Benali willen roepen. Maar hij kreeg de woorden niet uit zijn mond. Want op het moment dat het meisje op de grond viel, sprongen haar oogballen uit hun kassen. Ze zaten alleen nog vast aan een soort lange zilverdraden die uit het meisje kwamen, maar daar leek geen eind aan te komen. De ogen stuiterden over het tuinpad. Meneer Benali zag nog net hoe het broertje met een valse grijns op zijn gezicht een van de oogballen een schop gaf.

‘Goal!’ riep hij toen het oog in de fontein plonsde.

De rest kreeg meneer Benali niet meer mee. Hij was flauwgevallen.

Maak kennis met de Vriezels. De griezeligste familie De Vries ooit!

De familie belandt na vele verhuizingen in het rustige dorpje Sudderbeek. Dit keer wil Appel Vriezel voorkomen dat ze wéér moet verhuizen. Maar dan zal ze haar grootste angst onder ogen moeten komen: naar school gaan. Brrr! Wat als **PLOP!** haar glibberige oogballen uit hun kassen schieten en door het klaslokaal stuiteren?

Wat Appel niet weet, is dat ze nog veel meer moed nodig zal hebben! Want niet alleen stuurt de burgemeester een spion op de familie af, er ligt ook een losgeslagen vampier op de loer...

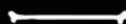
'Een gruwelijk
grappig griezelboek
waarvan je ogen
uitpuilen'

- Abel 10 jaar

DIT BOEK IN DRIE WOORDEN

Griezelen

Humor

Moed

